Fésűs Éva: A pajkos napsugár

Süss fel nap, fényes nap!... - ezt a dalt énekelte télidő végén néhány kipirult arcú, csillogó szemű kisgyerek - de olyan szépen, hogy a felhőkbe takarózott nap nem is tudott ellenállni a kedves hívogatásnak.

Először csak egyetlen elszánt fénysugár keresett magának rést a vastag fellegek között, hogy lekandikáljon a földre, de amikor sikerült a próbálkozása, egyre többen tódultak utána. Elcsúsztak a tó vékony jéghártyáján, megcsillantották a nedves, kopasz faágakat, s egy szempillantás alatt millió kicsi fény kacagott, ugrált, sziporkázott piros gyereksapkákon, fehér hófoltokon, csepegő háztetőn és sima ablaküvegen.

- Kikelet! Kikelet! - ujjongtak a madarak.

- Süt a nap! Süt a nap! - kiabálták a gyerekek.

- Utat a tavasznak! - füttyentett a szél és sepregetni kezdte az utakat.

Nap-anyó most már egész kerek arcával lemosolygott a földre és így szólt a sok kis fickándozó napsugárhoz:

- Ideje, hogy munkához lássatok! Vigyétek el mindenhová az élet melegét!

Kit a rétre küldött, kit az erdőre, kit a kiskertekbe, hogy olvasszanak, melengessenek, alvó csírákat ébresztgessenek. Mindegyik örömmel tette a dolgát, csak az egyik aranyszínű napsugárka duzzogott.

- Még mit nem! Hogy én folyton csak egy sáros, piszkos hófoltot kerülgessek? Ugyan minek? Igazán nem azért vagyok fényes, tavaszi napsugár, hogy ilyen unalmas munkát végezzek!

Hipp-hopp!...végigtáncolt a pocsolyák tükrén, ezüstöset bokázott a patakon és csúfondárosan megríkatott egy makacs jégcsapot.

- Ó, de pompás! Így érvényesül igazán az én ragyogásom! - tündöklött a boldogságtól és olyan helyet keresgélt, ahol fényessége megsokszorozódnék. Ebben a pillanatban megjelent egy ablakban egy kisfiú. Éppen unatkozott odabent és csintalanságon törte a fejét.

- Kisütött a nap! - kiáltott vidáman. - Napsugárral fogok játszani!

Elővett a zsebéből egy kicsi tükröt és oda tartotta a fény elé. Az önfejű napsugár belepillantott és valósággal elámult a tulajdon ragyogásától. Csillogott, villogott büszke örömében és csúszkálni kezdett a tükrön, ahogyan azt a kisfiú forgatta. Éles fénye átvetődött a tükörlapról a szemközti házfalra és végigtáncolt rajta, mint vakító aranyfoltocska.

A kisfiú eleinte csak hunyorgó cicákat bosszantott vele, de azután merészet gondolt és úgy tartotta a tükröt, hogy a haszontalan napsugár belevillanjon róla a járókelők szemébe. A sugárkának tetszett a mulatság. Ez igen! Így mindenki észreveszi! Nicsak, máris milyen nevetségesen kapkodja a fejét a sarki újságárus néni!

- Ide nézz, milyen vakító vagyok!

- Ide nézz, te padon üldögélő bácsi, hogy elkápráztatlak!

- Csodáljatok meg, emberek! Ilyen az igazi napsugár!

- Ámulj-bámulj, te rollerozó kislány, akkora ragyogást varázsolok a szemed elé!

Különösen fényeset akart kacagni, amikor a rolleros kislány ijedten a szeme elé kapta a kezét, elengedte a kormányt és nagyot esett. Csúnyán megütötte a térdét és hangosan sírva fakadt. A fákon haragosan lármázni kezdtek a verebek.

- Mit csináltál, te haszontalan, semmirekellő napsugár? Megállj csak, bepanaszolunk Nap-anyónál!

A napsugárka maga is megijedt a váratlan balesettől, akárcsak az ablakban a csintalan kisfiú, aki most megszeppenve bújt el a függöny mögé. Zsebében eltűnt a fényszóró tükör és a napsugár elsápadva, tétován simogatta a rolleros kislány arcát, de bizony azon csak a könnyeket tudta megcsillantani. Elszégyellte magát, mert hiszen nem volt ő rossz, csak meggondolatlan és pajkos.

- Bocsáss meg! Na, igazán ne haragudj rám! - suttogta bűnbánóan, de a kislány nem értett napsugárnyelven, és csak otthon az édesanyja tudta megvigasztalni. A napsugár utána illant, belesett a házuk ablakán, ott ugrabugrált a kertjükben és nagyon szerette volna jóvátenni azt, ami történt.

Mindennap az ablak alatti hófoltocskán táncolt, minden melegét odaszórta, csak megbocsájtana az a kislány!... Közben észre sem vette, hogy a hófolt egyre zsugorodik, alatta megpuhul a föld, sőt, mintha megmozdulnának a sáros rögök. Egyszer csak egy apró repedésből ágaskodni, tolakodni kezdett kifelé egy icipici, zöld hajtás.

- Hát ez mi? - lepődött meg a napsugárka és minden fényével még jobban odacsodálkozott. A zöld szár másnapra csaknem arasznyira nőtt, harmadnapra pedig - ó, csodák csodája! - apró, fehér szirmok bomlottak ki a végén.

- Hóvirág! - csendült meg az ablak mögött a kislány kacagása. - Anyu, nézd, milyen szép!

- Előcsalogatta ez az áldott, tavaszi napsugár - felelte egy kedves hang.

A napsugár csak most értette meg, hogy mi történt. Akaratlanul is virágot fakasztott, elhozta a földnek az élet melegét. Körös-körül fiatal rügyek pattogtak, friss füvek serkentek a napsugár testvérek munkája nyomán. A pajkos napsugár azt sem tudta, hová legyen örömében! Milyen jó, hogy ő is hozzájárult ehhez a nagy csodához! Mindjárt körül is néz, hogy hol kell még melengetni, érdes rögöket cirógatni, fagyot olvasztani, hogy minél szebb legyen a világ.

Az ablakban nevetett a kislány. Arcán nyoma sem látszott már a múltkori könnyeknek, s odafent a kék égen Nap-anyó is mosolygott, legderűsebb tavaszi mosolyával.

Tanulói reflexió

A héten tanultam a/az…

Újdonság volt számomra, hogy…

A legjobban az tetszett a héten, hogy…

Könnyen megértettem, hogy…

A tanulásban segített a…

A szüleimnek/testvéremnek elmeséltem, hogy…

Nehezen értettem meg, hogy…

Nehéznek tartom…

Az hét legérdekesebb része az volt…

Legjobban az a feladat tetszett, amikor…

A héten a feladatom volt, hogy…

Jól tudtam együtt dolgozni (kivel?)…, mert …

A csoportmunkáról az a véleményem, hogy…

Azt szeretném még mondani…

7. melléklet: Fésűs Éva: A pajkos napsugár, Gondolattérkép, Reflexió

